

des der i den Frygt for slet Studsmaal, som derved kan opstaae hos Lyendet, en vægtig Spore til at opføre sig vel. Det eneste Mid- del, som efter det foreliggende Lovforslag bli- ver tilbage, er Tiltale ved Retten. Det er jo noksom bekjendt, at, naar Sagen ikke er meget betydelig, saa ville ikke Mange indlade sig paa en saadan Saggivelse, da det ikke alene medfører Beføstninger, men ogsaa megen Tidsspilde. Man søger hellere at blive af med Lyendet og lader gjerne Sagen dermed falde. Men, skal det være den eneste Spore for Lyendet til ikke at fortrædige Huusbonden, til ikke at vise sig trodsig, til ikke at begaae egentlige Fornærmelser imod Huusbonden, som efter Lovgivningen ere strafbare, saa synes mig, at Straffen for saadanne Forseelser maa, naar de blive af den største Art, ikke være ganske ubetydelig, og det forekommer mig, at de Straffe, som her ere foreslaaede, paa ingen Maade kunne siges at være for strenge, naar de nemlig skulle betragtes som en Truds- sel, der skal afholde Lyendet fra en slet Opførelse. Jeg troer, at de Straffe, som indholdes i Lovud- kastet, fornemmelig skulle virke ved deres Til- værelse, hvorimod jeg antager, at de meget sjældent ville komme til Anvendelse.

Det Vndringsforslag, som er stillet under Nr. 17 af en æret Rigsdagsmand, der har stillet flere Forslag, troer jeg, at man aldeles ikke kan gaae ind paa. Det er saa langtfra, at man kan ansee disse Vndringsforslag for aldeles uskyldige og ikke medførende nogen Forstyrrelse i de borgerlige Forhold, at de efter min Mening vilde medføre den allerstørste Forvirring. Man kan gjerne ønske, at Præsterne bleve fritagne for verdslige Forretninger — derom er i mange Læder blevet talt og skrevet overmaade meget —, men man kan ikke gjøre en saadan Regel, om den ogsaa lod sig udføre, gjældende i en enkelt Lov. En stor Deel af de Bestemmelser, som omtales i dette Lovforslag med Hensyn til Lyendet, finde ogsaa Sted med Hensyn til Andre, og det vilde dog være besynderligt, om Præsten ikke skulde give Lyendet den Attest, som er nødven- dig, naar det flytter fra Sognet; men at, naar Andre flyttede fra Sognet, saa skulde de henvende sig til Præsten for at faae en Attest.

Det vil ogsaa medføre et større Bøvær for Lyendet, hvis disse Vndringsforslag vedtages; thi efter dem skulde Lyendet henvende sig til den vedkommende Dørrighed, naar det vilde flytte fra Sognet, selv om det blev i Pastoratet, og Lyendet skulde altsaa erhverve Attest ogfaa i saadanne Tilfælde, som ikke efter den nu gjældende Lovgivning medføre en saadan Byrde. Hvad nu særlig angaaer Vndrings- forslaget under Nr. 17, saa er det ganske rig- tigt, at der ikke fremkom nogen Modsigelse, naar man vedtog det Hele; thi Præsten ind- befattes ogsaa i de Udtryk, som ere foreslaaede: „Sognefogden eller et Medlem af Sognefor- standerskabet“. Men jeg skal dog gjøre op- mærksom paa, at, naar man ikke paa de andre Steder kan forandre Præstens Stilling, saa er der ingen Anledning til at antage Vndrings- forslaget til denne Paragraph, og, da dernæst Forordningen af 17de April 1782, § 1, sær- ligt har befalet, at, naar smitsomme Syg- domme vise sig, skal derom skee Anmeldelse til Præsten, som skal træffe Foranstaltninger derimod, saa er det ganske naturligt, at det ogsaa efter denne Paragraph, der viser, hvem der skal give Attest om de der nævnte Syg- domstilfælde, hvoriblandt ogsaa smitsomme Sygdomme, maa være Præsten, der udsteder denne Attest.

S. A. Hansen: Den ærede Minister har givet en Forklaring over Ordet „Magt- somhed“, som jeg tilstaaer har overrasket mig. Lovene skulle jo dog skrives saaledes, at Lan- dets Borgere i Almindelighed kunne forstaae dem. Det kan jo nok være, og jeg er over- bevist om, at det er saaledes, da den ærede Minister har sagt det, at de juridisk dannede Dommere maae antages at ville forklare Or- det „Magtssomhed“ som eensbetydende med Mangel paa Dygtighed til at udføre sine For- retninger; men jeg troer virkelig, at enhver anden Mand i hele Landet, som ikke er Jurist, paa ingen Maade vil falde paa at give Or- det „Magtssomhed“ den Betydning. Den ærede Ministers Forklaring har derfor høiligt over- rasket mig; thi jeg veed aldrig, at jeg har hørt Ordet „Magtssomhed“ forklare i en saadan Betydning. Det forekommer mig, at den Mand, der aldeles mangler den Dygtighed,